

Ve starém domě,
kde vzduchem lítá prach.
jedinné okno,
které svíce vozáří.
A smutný pán tam svoje písně hrál.
Na klavír,
který na svou slávu vzpomínal.
Už jste starý mistře,
táhněte ven.
Už vás tu nechcem,
Pane Beethoven.

Proč teďka nechtěj abych hrál,
prej že jsem starej, že už nemám co dát.
Odkopnutej jako pes,
co nemá kam jít.
Prašivej pes,
co už nemá sílu žít.

Slzy mu tečou,
hraje a vzpomíná.
Sám bez lidí, ktrejm celej život dal.
a v dlani svírá pár žlutejch zlatáků,
co dostal od těch našlehanejch panáků.
Za to že, celej život radost rozdával.
Za to že na stáří zůstane sám.

Proč teďka nechtěj abych hrál,
prej že jsem starej, že už nemám co dát.
Odkopnutej jako pes,
co nemá kam jít.
Prašivej pes,
co už nemá sílu žít...